

..Bude na Tobě, jestli se pokusíš dobýt britské impérium jako krutý vládce nemrtvých – Hrabě Drákula nebo naopak jako lovec upírů se můžeš pokusit tohoto Istivého a nemilosrdného netvora zastavit! Hodně štěstí!

Na co se můžete ve knize těšit?

Když zamřížovaným oknem vyhlédneš ven, spatříš u vstupu na nádvoří rozčuchanou ženu. Jakmile v okně zahlédne tvoji tvář, vrhne se vpřed a výhružně na tebe vykřikne: „Vrať mi mé dítě, ty netvore!“ Klesne na kolena, prosebně k tobě zvedne ruce a znovu a znovu ta zoufalá slova opakuje, rve si vlasy a bije se do hrudi. Pak ti zmizí z dohledu, ale slyšíš, jak rukama buší na dveře zámku.

Zdá se ti, že odněkud vysoko nad tvou hlavou zaslechneš drsný hlas hraběte, který šeptem povolává děti noci, a na jeho výzvu mu z mnoha míst kolem sídla odpovídá vlčí vytí. Vidíš, že se žena pokouší utéct, ale vlci ji strhnou k zemi dřív, než se stihne dostat k bráně. Nedokážeš odvrátit zrak, když ji šelmy trhají na kusy.....

Už se chystáš jít spát, když máš najednou pocit, že za dveřmi do pokoje slyšíš nějaký šepot. Opatrně se k nim přiblížíš, nasloucháš a z druhé strany slyšíš mužský hlas.

„Zpátky! Vraťte se zpátky k sobě! Váš čas ještě nenadešel. Vyčkejte! Mějte trpělivost! Dnešní noc je má. Zítřejší noc vaše!“

Po těchto slovech následuje tichý šum smíchu. V mukách zrozených z čirého zoufalství prudce otevřeš dveře a jestli za nimi něco stálo, už to tam není. Doléhá na tebe pouze posměšný chichot, který vzápětí mizí v dusivé temnotě. Znovu dveře zabouchneš a padneš na kolena s hlavou v dlaních.

Z několikaminutového spánku mě probudil výkřik kdesi před mými dveřmi. V mlze nebylo nic vidět. Vyběhl jsem na palubu a srazil se s prvním důstojníkem. Také prý uslyšel výkřik a přispěchal, ale po hlídce ani stopy. O dalšího miň. Bože, pomoz nám! Podle prvního důstojníka už jsme určitě minuli Doverskou úžinu, protože když se ozval výkřik, na chvíli se prý zvedla mlha a on zahlédl North Foreland. Pokud má pravdu, už jsme v Severním moři a v téhle mlze, která jako by plula s námi, nás může řídit jen Bůh. A ten nás podle všeho opustil.

Když zaslechneš pohyb hlíny na nedávno zasypaném hrobě, otočíš se a zjistíš, že téměř u tebe stojí nějaké dítě.

„Ach!“ zalapáš po dechu. „To jsem se lekl. Co tady děláš, sám uprostřed noci?“

„Hráli jsme si.“

„S kým?“ zeptáš se nechápavě. Dítěti, chlapci, určitě není víc než šest let.

„S krvavou dámou.“

Z toho jména ti ztuhne krev v žilách. Chlapec k tobě udělá další krok.

„Budeš si se mnou hrát?“ zeptá se s úsměvem..

Ovládne tě vztek a na toho ubožáka se vrhneš. Zvedneš ho nad hlavu a mrštíš jeho tělem na kamennou podlahu cely takovou silou, že si zlomí páteř. Ať už vědomě nebo ne, zradil tě a nezaslouží si dar věčného života, který jsi mu mohl dát.

Když jí zaboříš tesáky do krku, upadne do mdlob. Jak piješ, stává se její síla tvou silou, její vědomosti tvými vědomostmi. „Od této chvíle jsi má! Ty, kterou milují nejvíce. Jsi tělem mého těla, krví mé krve a jsi se mnou spřízněna. Od nynějška budeš mou společnicí a pomocnicí.“